

Велимир Петров

Капитанът и фрегатата

Слънцето зае контражурна позиция по прегорелите бедра на летовничките, прикри някои цулулитни подробности и се престори, че уж то заслепява очите на самците. Бризът включи първия си вечерен полъх, погали по-изявените торсове, а по-неизявените забърса отгоре-отгоре, развя някоя и друга поличка и къдрица, където ги имаше и размести пластовете аромати от пържена риба в плажно масло и нетрудова пот.

Надвисна предчувствие за аперитиви, сладки приказки и чифтосване.

Капитанът съзерцаваше през двойната си гроздова, с две бучки лед, калейдоскопа от дамски прелести, който му предлагаше уличното ревю на фона на протритите от много рисуване къщи: „Колко поколения художници си оставиха мечтите и ръцете по тази романтика...“

Капитанът усети, че разсейва мислите си в неправилна посока, стегна се и по древна рецепта се съсредоточи върху ритъма на дефилиращата плът. Почувства се едновременно като дърто похотливо магаре и завяхнал плейбой, за жалост – и двамата влюбени като юноши... Затрака нервно с чезнещите ледчета в гроздовия си калейдоскоп: „Градчето – малко, летовниците – малко, ревюто взе да се повтаря, а Непознатата още я няма... Дали го желае?... Как го погледна само! Изстреля цял пълнител флуиди в сърдечната му област, въобще не се смути от бялата му грива и... петлитровия корем – поприбра го. – Ще разчита предимно на полувековния си опит в общуването с противния пол. Не е толкова противен този пол!“ Капитанът невинно си беше наумил да се чифтоса с Непознатата, ако... евентуално склони...

Непознатата плаваше като флагманска фрегата срещу течението. Беше натоварена до ватер-линията с мрежи банани и бутилки бял мускат. Това и придаваше стабилност в курса и в пяната зад кърмата и се мятаха полуудавени, зашеметени погледи.

Капитанът повторно се стегна и извади от арсенала си особено ефикасен стопиращ лъч, проверен в не една морски битки. Фокусира го върху римските сандалети – бутик на Непознатата. Повдигна нагоре по галовно сплетените ремъчки около изящните прасци, спря проучвателно на лявото коляно, дясното, повдигна мерника по стегнатите бедра до... поличка ли е, туника ли... или някакво друго дяволско изобретение, скриващо амфората... Още две деления нагоре: дъхът му спря, мерникът се раздвои, гроздовата в калейдоскопа възвря и се изпари...

Фрегатата се носеше по вечерния бриз, водена от гордо изнесеня напред бюст на Закрилницата – Санта Инкогнита; Света Непозната! Същият този бюст, необременен от такелаж, преливаше в горда шия, още

по-гордо лице със свенливо сведени гъсти ресници. Всичко това оброчено от естествени, дълги къдрици, следващи вълните по двата борда, до към кърмата. Житейските бури и солено-горчивите пръски на времето бяха поизтрили тук-там позлатата и придаваха още по-интимен и дълбок смисъл.

Капитанът за трети път се стегна, изправи се, нахлупи фуражката за самочувствие, прицели се без да трепне и... улучи.

Стопиращият лъч разтърси фрегатата, изведе я от курса и с плавна маневра я акостира.

– Предпочитам на абордаж...

– Предвид разтоварването – пое мрежите Капитанът, докато целуваше галантно ръце. – Какво ще желаете да...

– Голяма гроздова, без лед! няма ли да ми кажете колко съм прекрасна и откак сте ме видели...

– ... нямам покой. Сърцето ми се разби...

– О, не! Пазете сърцето си! На тази възраст ще Ви трябва още дълго. Държа на това! Желаете ли бананче?

– После с муската.

– А ще има ли „после“?

– Държа на това, но не зная къде. Вие случайно знаете ли?

– Следвайте ме... дискретно.

Капитанът, натоварен с мрежите, следваше флагманската фрегата по фарватера на калдаръмените улички, като не откъсваше очи от кърмата и. Два номера по-малката фуражка го притесняваше, смокинови клонки му кимаха завистливо...

Всечуващото ухо – Хазайката отчете хлопването на портичката:

– Сте Вие?

– Ние сме Хазайке! – се шумгнаха в стаичката и... жадно, дълго, нежно, мило, като невидели, неналюбими, ненамилвали, ненацелували...

В дворчето нахълтаха пирати: две щастливи бронзови рибарчета, дуелиращи се с въдиците и размахващи връзки попчета:

– Лельо Хазайке, баба и дядо върнаха ли се?

– Купиха ли ни обещаните банани?

– Днес на какви си играят?

Всечуващото ухо отчете кикот и плискане в банята и насмогна с отговорите:

– Върнаха се! Купиха цала мреза. Днес дядо ви е капитан на флагманска фрегата, малко го стяга корделата, пардон – фураската, дето

Капитанът и фрегатата

висесе на закачал-ката от години. Дайте да опърза попцетата, це са донесли бял мускат, да се комкам и аз покрай тях. Бозицкооо, колко се обицат тия хора, от трийсет години ми идват, осте като бесе майка ви бебе, все състите влюбени скици, все с тия номера, нямат остаряване!

Юни 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11018>]